

BOEK BESPREKING

Dr. Maurice Roy, Professeur à l'Ecole Dentaire de Paris, stomatologiste honoraire des hôpitaux de Paris: *La Pyorrhée alvéolaire (Paradentose)*, J. B. Baillières et Fils, Editeurs, Paris, 1935; 344 blz. Prijs 60 frs.

Met bovenstaand boek heeft Roy, de wetenschappelijke vorschcr en ervaren, bekwame clinicus, de tandheelkunde een standaardwerk geschonken, dat niemand zich voortaan zal kunnen veroorloven over te slaan bij het bestudeeren van dit gecompliceerde ziektebeeld.

De schrijver, arts en tandarts, met een ervaring van vijf en veertig jaren en een speciale liefde voor dit onderwerp, was wel een van de meest aangewezen personen voor het publiceren van een dergelijk werk, dat naast de wetenschappelijke fundeering, ook den practicus een zeer gedetailleerd inzicht geeft in de moeilijkheden en mogelijkheden van de therapie.

Zijn inzichten, in de laatste twintig jaren herhaaldelijk gepubliceerd in de „Odontologie”, waarvan hij de langjarige hoofdredacteur is, en door vele voordrachten in binnen- en buitenland bekend (ook in Utrecht heeft hij in 1929 een voordracht over dit onderwerp gehouden), zijn hier op magistrale wijze vastgelegd en in logische volgorde uiteengezet.

In de voorrede haalt hij een woord van Montaigne aan: *Ceci est un livre de bonne foi*, en dit eerlijke werk kan door geen beter motto worden gekenschetst. Referent heeft het voordeel gehad als voorzitter van de F. D. I.-commissie voor het Paradentose-rapport, dat op het Parijsche congres in 1931 is uitgebracht en waarin de verscheidene internationale vertegenwoordigers der onderscheidene standpunten waren vereenigd, deze eigenschap van den emotioneelen Franschman bij voortdoring te kunnen waardeeren en ook in dit boek laat hij den tegenstander van zijn inzichten alle recht wedervaren.

In het hoofdstuk Etiologie bespreekt hij, na een historisch overzicht te hebben gegeven, het standpunt van Broderick, Hulin, Loos, Rosenthal, Tellier en de school van

Genève (Askanazy). Hier valt alleen de afwezigheid op van Gottlieb en zijn school, wat vermoedelijk toegeschreven zal moeten worden aan de omstandigheid dat hij daarover in de Fransche literatuur niet over voldoende gegevens heeft beschikt, gezien nu eenmaal het feit, dat kennisname van de buitenlandsche literatuur in het algemeen niet de sterkste zijde der Franschen is (en jammer genoeg niet alléén van de Franschen!).

Zijn inzicht in de etiologie kunnen we het beste weergeven in zijn eigen woorden:

„L'Etiologie de la maladie semble être sous la dépendance de troubles humoraux, résultant soit de la diathèse arthritique, soit d'un dysfonctionnement endocrinien, des deux causes pouvant se superposer et c'est sans doute de la superposition de ces causes, en des proportions variables suivant les individus, que dépendent les diverses formes cliniques de la maladie.”

Op deze basis verdeelt hij de parädentose in twee groote groepen, die mèt en die zònder de aanwezigheid van tandzakken (culs-de-sac).

Wat de therapie betreft, verdedigt hij met grooten nadruk de stelling, dat de parädentose allerminst een ongeneeslijke ziekte is, maar bij behoorlijke behandeling, gebaseerd op een juist inzicht in de etiologie van ieder afzonderlijk geval en vooral *met medewerking van den patiënt* wel degelijk is tot staan te brengen.

En zooals gezegd, deze clinicus met zijn talrijk patiëntenmateriaal heeft recht van spreken, waar hij de juistheid van die stelling bij vele patiëntendemonstraties heeft kunnen aantonen.

Die therapie berust niet op ééne speciale methode, maar wisselt naar gelang van het ziektebeeld in locale medicamenteuse behandelingen, tandsteenverwijdering en eventueele fixatie der elementen, gepaard waar noodig met algemeen medische voorschriften.

In een hoofdstuk „Gecomplieerde gevallen” gaat hij uitvoerig in op de verschillende moeilijkheden, die de practicus daarbij tegenkomt en herkent men den ervaren, scherpzinnigen opmerker en den geboren tandarts.

Dat ook op de pathogenie en pathologische anatomie uitvoerig wordt ingegaan, behoeft geen nader betoog.

Een groot aantal duidelijke teekeningen, benevens een aantal afbeeldingen van Röntgen foto's verlichten den tekst en maken dit werk tot een prettig en gemakkelijk leesbaar boek.

De uitgave is uitmuntend en de prijs, conform de voortreffelijke Fransche gewoonte, verbluffend laag.

Geen tandarts, wat ook zijn eigen inzichten mogen zijn, zal dit boek na het doorlezen kunnen neerleggen zonder veel te hebben

geleerd en vandaar dat wij het in ieders handen zouden wenschen.

Roy heeft door deze publicatie de internationale tandheelkunde zeer aan zich verplicht!

NORD.

Deutsches Zahnärzte-Buch, 18 Ausgabe des Adresskalenders der Zahnärzte im Deutschen Reich, Freistaat Danzig und im Memelland. 1935 Berlinische Verlagsanstalt G. m. b. H. Preis R.M. 12.—.

Wie ons Tandheelkundig Jaarboekje 1935 vergelijkt met bijv. de eerste uitgave in 1917 ontdekt een geducht verschil in omvang. Wat echter te zeggen van déze uitgave in boekformaat van meer dan 900 bladzijden?

De eerste 300 zijn echter geen adresboek, maar bevatten belangrijke feiten en gegevens voor den tandarts. Een en ander is met zeer zorgvuldige en even bekwame hand samengesteld en bevat — vooral voor den Duitschen tandarts — een schat van wetenswaardigheden.

Na een zeer uitvoerig hoofdstuk over geneesmiddelen en wat daarmee samenhangt komen een reeks artikelen over tandarts en personeel, rechtsaangelegenheden, uittreksels uit de wetgeving voor tandartsen van belang, ziekenfondswezen, onderwijs en voortgezet onderwijs benevens goed uitgewerkte mededeelingen over toelating in het buitenland, buitenlandsche tandh. vereenigingen en tijdschriften, laboratoriumtarieven en verschillende belangwekkende statistieken over het aantal artsen en tandartsen in binnen- en buitenland.

Dat het boek keurig is uitgegeven spreekt bijna vanzelf.

NORD.